ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

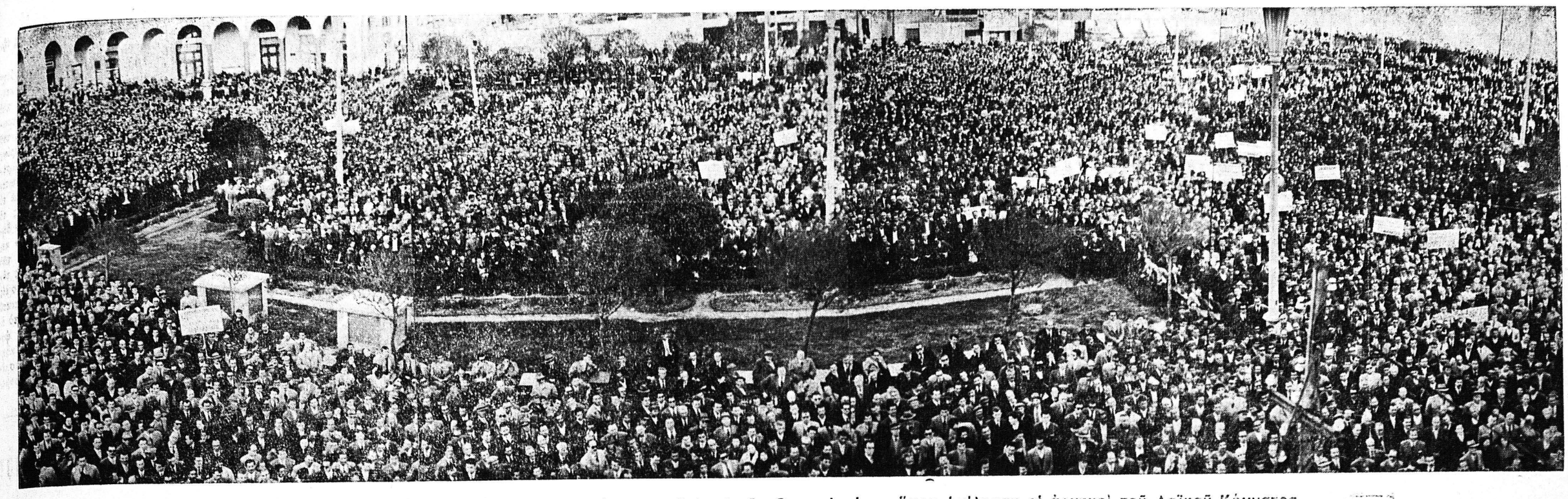

Ένα τμῆμα μόνον τῆς μεγάλης συγκεντρώσεως τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ὡμίλησαν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ται δημοκρατικῶς. Ἡ οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία ἀποτελεῖ τὸν μέγαν κίνδυνον διὰ τὴν δημοκρατίαν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος. Ἕκαστος εἰς ὅ ἐτάχθη. Ὁ δημιουργὸς βιομήχανος ὠφελεῖ τὸ Ἔθνος, ὅπως τὸ ὠφελεῖ ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ἀγρότης. Ὁ ἐπεμβαίνων ὅμως εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν διὰ τῆς οἰκονομικῆς του δυνάμεως παρασκευάζει τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἔθνους. Καὶ τὴν παρασκευάζουν ἔτι μᾶλλον οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀνέχονται τὴν ἐπέμβασιν αὐτὴν ἢ καὶ ἐπωφελοῦνται αὐτῆς. Ἡ Ἕνωσις τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος εἶναι πλήρως ἀδέσμευτος ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ κεφαλαίου. Ἐπιτρέψατέ μου, ἀγαπητοὶ φίλοι, καὶ μίαν ἐξομολόγησιν. Ἐὰν δὲν κατορθώσωμεν νὰ προβάλωμεν ὑποψηφίους εἰς ὅλας τὰς ἐκλογικὰς περιφερείας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἐστερούμεθα τῶν στοιχειωδῶν οἰκονομικῶν μέσων διὰ νὰ τοὺς βοηθήσωμεν. Ἐματαιώσαμεν τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν συγκρότησιν ὡρισμένων ἑτοίμων συνδυασμῶν ἐλλείψει χρημάτων. Εἴμεθα πτωχοὶ καὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι εἴμεθα πτωχοί.

Τρίτον, ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος πιστεύει ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ τακτικὴ τῆς κατασκευῆς ἐκλογικῶν νόμων νοθευόντων τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ. Ἀποτελεῖ αἴσχος διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ τακτικὴ τῆς ἐφευρέσεως ἐκλογικῶν συστημάτων, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουν τὴν μειοψηφίαν τοῦ Λαοῦ εἰς πλειοψηφίαν ἐν τῇ Βουλῇ. Εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν ἑνὸς τιμίου καὶ εἰλικρινοῦς ἐκλογικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκφράζῃ τὴν ἀληθῆ θέλησιν τοῦ Λαοῦ.

Τέταρτον, βασική μας ἀρχὴ εἶναι ἡ ἀποκατάστασις πραγματικῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν παραγόντων τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ ἰσορροπία αὐτὴ θὰ ἀποκατασταθῇ μόνον καὶ μόνον, ἐὰν ἐπιδιωχθῇ εἰλικρινῶς ἡ δικαιοτέρα δυνατὴ κατανομὴ τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ κοινοῦ μόχθου τοῦ Λαοῦ εἰσοδήματος εἰς τοὺς διαφόρους παράγοντας τῆς οἰκονομίας. Τὸ Λαϊκὸν Κόμμα —καὶ συνειργάσθην μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς κυβερνήσεις τῆς τετραετίας 1946—1950—ἐπέδειξε πάντοτε εἰλικρινῆ φιλολαϊκὴν διάθεσιν.

Κατὰ τὴν δραματικὴν ἐκείνην τετραετίαν, καθ' ἣν τόσον μεγάλην ἔδειξεν ὁ κ. Τσαλδάρης πολιτικὴν ἀνιδιοτέλειαν καὶ ἀνωτερότητα, ἐγένετο, εἰς πεῖσμα τῶν δυσμενῶν περιστάσεων, πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ ἀνακουφισθοῦν τὰ μεγάλα τμήματα τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἐμάστιζεν ἡ πενία. Δὲν ἦτο δυνατὸν βεβαίως νὰ ἐπιτευχθῇ τότε ἡ οὐδιώδης μείωσις τῆς τραγικῆς καὶ ἀπαραδέκτου διαφορᾶς μεταξὺ τῶν τιμῶν τῶν βιομηχανικῶν καὶ τῶν τιμῶν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων, ἐσημειώθησαν ὅμως προσπάθειαι εἰλικρινεῖς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Καί, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Λαὸς—ὁ ἐργάτης, ὁ ὑπάλληλος—ἐν ὥρᾳ φοβεροῦ ἐσωτερικοῦ πολέμου εἶχε τουλάχιστον ἐξησφαλισμένον τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του. Σήμερον, μετὰ τόσα ἔτη εἰρηνικῆς ζωῆς καὶ μὲ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν θαυμασίαν δραστηριότητα ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐλευθέρων ἐπιχειρηματιῶν, τῶν ἀγροτῶν μας, καὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν βιοτεχνῶν, ἔπρεπε νὰ εἶχε σημαντικὴν μειωθῇ ἡ κοινωνικὴ ἀνισορροπία. Ἀντὶ τούτου, μεγάλα τμήματα τῶν ἀγροτῶν μας, ὅπως οἱ καπνοπαραγωγοί, οἱ ἐλαιοπαραγωγοί, οἱ βαμβακοπαραγωγοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ σιτοπαραγωγοί, δὲν ἔτυχον τῆς δεούσης φροντίδος, οἱ δὲ μισθωτοὶ τῶν πόλεων εὑρίσκονται εἰς δεινὴν θέσιν. Εἰς ἔτι δεινοτέραν θέσιν εὑρίσκονται μάλιστα οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐλευθέρας οἰκονομίας, οἱ ὁποῖοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀπεργήσουν καὶ νὰ πιέσουν, παραμελοῦνται διαρκῶς. Ἡ ἀσφάλισις τέλος τῶν ἀγροτῶν μας, τὸ μέγα αὐτὸ ἠθικὸν πρόβλημα, ἔτυχε μιᾶς προχείρου ἀντιμετωπίσεως, τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὀνομάσω δημαγωγικήν.

Πέμπτον, ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος εἶναι ἀποφασισμένη νὰ δώσῃ εἰς τὸ φορολογικὸν πρόβλημα λύσιν κοινωνικῶς δικαίαν, καταργουμένου ὁπωσδήποτε τοῦ θεσμοῦ τῆς προεισπράξεως. Δὲν πρόκειται νὰ μειωθοῦν παρὰ μόνον ἐλάχιστα τὰ ἔσοδα τοῦ δημοσίου (ἴσως, μάλιστα, νὰ μὴ μειωθοῦν διόλου), ἐὰν γίνῃ μείωσις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν ἡ ὁποία θὰ ἀνακουφίσῃ κυρίως τὰ λαϊκὰ καὶ μεσαῖα κοινωνικὰ στρώματα. Ἡγωνίσθην, μετὰ πολλῶν ἄλλων συναδέλφων, εἰς τὴν διαλυθεῖσαν Βουλὴν διὰ τὴν ὀρθολογικωτέραν διαμόρφωσιν τοῦ Ἐνιαίου φόρου, ὁ ὁποῖος ὡς ἰδέα εἶναι ἰδέα ὀρθή, ἀλλὰ ἔπρεπε, μετὰ τὴν καταδειχθεῖσαν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς του πολλαπλῆν ἐλαττωματικότητά του, νὰ τροποποιηθῇ ριζικῶς. Ἐλαφραί τινες τροποποιήσεις ἐπετεύχθησαν κατόπιν τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας κατεβάλομεν εἰς τὴν Βουλήν, ἀλλὰ ἡ στενὴ καὶ στεγνὴ σκέψις τῶν διαχειριζομένων τὰ δημόσια οἰκονομικὰ μᾶς ἠμπόδισε νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν κοινωνικῶς ἀναγκαίαν ἀναμόρφωσιν τοῦ Ἐνιαίου φόρου. Ἡγωνίσθησαν ἐπίσης, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐν τῇ Βουλῇ συναδέλφων, διὰ τὴν ριζικὴν μεταβολὴν τῆς ἀδίκου καὶ ἀνίσου φορολογίας τῶν γεωργικῶν προϊόντων. Μάταιος ὅμως ὑπῆρξεν ὁ ἀγών, διότι ἡ Κυβέρνησις Καραμανλῆ ἀντέδρασεν ἀπολύτως εἰς τὰς προτάσεις μας.

Ἔκτον, ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος, διαπιστοῦσα, ὅτι, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οὐδὲν ἐγένετο διὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς Παιδείας, ἐκτὸς τῆς συγκροτήσεως πολυμελῶν ἐπιτροπῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέδειξαν τὴν ἀνυπαρξίαν καὶ τῆς στοιχειώδους αὐτοτελοῦς σκέψεως καὶ πρωτοβουλίας τῆς κυβερνήσεως Καραμανλῆ, ὑπόσχεται ὅτι, μακρὰν τῶν ἐπικινδύνων νεωτερισμῶν, θὰ κατοχυρώσῃ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ βάθρα τῆς Παιδείας, θὰ διαιρέσῃ τὴν μέσην παιδείαν εἰς δύο τμήματα, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε μὲ τετραετὲς τὸ δεύτερον τμῆμα, δηλαδὴ τὸ Γυμνάσιον, θὰ τονώσῃ τὴν τεχνικὴν ἐπαγγελματικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ θὰ ἐπεκτείνῃ εἰς τὴν μέσην παιδείαν τὸν θεσμὸν τῶν κρατικῶν ὑποτροφιῶν ὑπὲρ τῶν διακρινομένων παιδιῶν τοῦ Λαοῦ, ἐπιτρεπομένης τῆς ἄνευ ἐξετάσεων καὶ ἀτελοῦς εἰσόδου καὶ φοιτήσεως αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἱδρύματα τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως. Σκοπός μας εἶναι μάλιστα, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς Μέσης Παιδείας, ἡ κατάργησις γενικῶς τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων εἰς τὰ Πανεπιστήμια, ἀμέσως μὲν εἰς τὰς Σχολάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ἐργαστήρια, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ καὶ εἰς ὅλας τὰς Σχολάς.

Ἑβδομον, οἱ ἀπαρτίζοντες τὴν Ἕνωσιν Λαϊκοῦ Κόμματος, κατεχόμενοι ἀπὸ μεγάλην ἀγωνίαν διὰ τὴν τύχην τῆς ἀναπασχολήτου νεολαίας, ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ Γυμνάσια ἢ καὶ τὰς Ἀνωτάτας Σχολάς, θὰ συνδυάσωμεν τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς κρατικῆς Διοικήσεως, ὡς καὶ τὴν γενικωτέραν κοινωνικὴν πολιτικήν, μὲ μέτρα βαθμιαίας ἀπορροφήσεως τῆς νεολαίας αὐτῆς, ἡ ὁποία πρέπει νὰ στερεωθῇ ἠθικῶς καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἰσχυρὰν ἐλπίδα καὶ βάσιν τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους.

Ὄγδοον, παραλλήλως πρὸς τὴν σημερινὴν νεολαίαν θὰ ἐνδιαφερθῶμεν ἐντονώτατα, διὰ τὴν χθεσινήν, ἡ ὁποία ἐπολέμησε καὶ τῆς ὁποίας τὰ δικαιώματα οὐδέποτε παραγράφονται. Ὁ ἀναγκαστικὸς νόμος 1324 περὶ ἀναπήρων καὶ θυμάτων Πολέμου, ὁ ὁποῖος, κατόπιν ἰδικῆς μου εἰσηγήσεως, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐνεκρίθη ἐν ἔτει 1949 ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως Λαϊκῶν καὶ Φιλελευθέρων, πρέπει νὰ ἰσχύσῃ εἰς ὅλας τὰς διατάξεις του καὶ νὰ συμπληρωθῇ. Οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοί, ἄνδρες γενναῖοι καὶ μὲ δεδοκισμένον ἦθος πρέπει νὰ τύχουν μεγαλυτέρας φροντίδος. Καὶ ὅλοι οἱ παλαιοὶ πολεμισταὶ ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἰδιαιτέρας στοργῆς τοῦ Κράτους.

Ἕνατον, ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος πιστεύει εἰς τὴν ἀποταμίευσιν καὶ θὰ τὴν ἐνισχύσῃ. Πιστεύει εἰς τὴν μικρὰν ἰδιοκτησίαν καὶ θὰ τὴν κατοχυρώσῃ διὰ τῶν ἀναγκαίων φορολογικῶν καὶ ἄλλων μέτρων. Πιστεύομεν γενικῶς εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ἠθικῆς δυνάμεως τῶν μεσοαστικῶν στρωμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἀπορροφήσουν τόσον τὸ προλεταριᾶτον τῶν πόλεων, ὅσον καὶ τοὺς οἰκονομικῶς συμπιεζομένους κατοίκους τῆς ὑπαίθρου.

Δέκατον, τὸ πρόβλημα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῶν σωμάτων ἀσφαλείας εἶναι διὰ τὴν Ἕνωσιν Λαϊκοῦ Κόμματος πρωταρχικὸν καὶ κρίσιμον. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἔθνους εἶναι σκοποὶ μεγάλοι. Ἡ τιμὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ ἠθικὴ πηγὴ τῆς ζωῆς της. Καὶ ἡ ἀσφάλεια, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερική, εἶναι ἡ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐλευθέραν ἀναπνοὴν τοῦ Γένους μας. Θὰ συνδυάσωμεν ὅμως τὸ πρόβλημα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῆς ἀσφαλείας μὲ τοὺς ρεαλιστικοὺς οἰκονομικοὺς ὅρους τῆς βιολογικῆς συντηρήσεως τοῦ Λαοῦ. Ἡ ἀσφάλεια τοῦ Ἔθνους συμβαδίζει μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ Λαοῦ.

Ἑνδέκατον, συνυφασμένον μὲ τὸ πρόβλημα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Χώρας εἶναι τὸ γενικώτερον θέμα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος πιστεύει ὅτι ἡ Ἑλλὰς διὰ λόγους συνδεομένους πρὸς τὴν ὅλην παράδοσίν της καὶ πρὸς τὸ δημοκρατικὸν της πολίτευμα, πρέπει νὰ μείνῃ πιστὴ εἰς τὰς συμμαχίας της. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει διόλου ὅτι δὲν πρέπει νὰ καλλιεργῇ, ὡς χώρα πιστεύουσα εἰς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης, οἰκονομικὰς καὶ ἠθικὰς σχέσεις καὶ πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ, καὶ δὲν σημαίνει ἐπίσης διόλου τὴν οἱανδήποτε διάθεσιν ὑποτελείας, ἔστω καὶ σχετικῆς ἢ ἀμυδρᾶς, ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν κρατῶν τῆς Δύσεως. Ἀνήκομεν καὶ θὰ παραμείνωμεν εἰς τὸ ΝΑΤΟ, ἀλλὰ θὰ διεκδικήσωμεν πραγματικὴν ἠθικὴν ἰσοτιμίαν. Δὲν θὰ ἐκβιάσωμεν ποτὲ τοὺς μεγάλους συμμάχους μας, ἀλλὰ καὶ θὰ προβάλωμεν θαρραλέως τὰς ἀπόψεις μας. Δὲν θὰ δεχθῶμεν ὑπαγορεύσεις, θὰ ζητήσωμεν ἀληθῆ ἀμοιβαιότητα ὑποχρεώσεων καὶ δὲν θὰ ἀνεχθῶμεν τὴν συνέχισιν τῆς περιέργου τακτικῆς, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἡ ὁποία ἐμφανίζει τὴν Ἑλλάδα μειονεκτοῦσαν εἰς ὑλικὸν πολέμου καὶ πολιτικῶς μειουμένην ἔναντι ἄλλης συμμάχου, γείτονος ἡμῶν καὶ ἀντιδικούσης πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ ἐνὸς ἠθικῶς μεγάλου δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα θέματος.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἐὰν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ, ὁμιλῶν πρὸ ἑβδομάδος ἐν Θεσσαλονίκῃ, δὲν συνεδύαζε τὸ ἱερὸν Κυπριακὸν θέμα μὲ τὸν προεκλογικὸν ἀγῶνα του, θὰ ἀπέφευγα νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ. Λυποῦμαι, διότι ἔκαμε τὸ λάθος νὰ μεταβάλῃ τὸ Κυπριακὸν εἰς θέμα ἐκλογικόν. Καὶ λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερον διότι, εἰπὼν ἀνακριβείας, μὲ ἀναγκάζει νὰ τὰς ἀνασκευάσω. Ἀφοῦ διετύπωσε τὴν ἱστορικῶς ἀπαράδεκτον φράσιν, ὅτι «ἀποκατέστησε τὸ γόητρον καὶ ἐνίσχυσε τὸ κῦρος τῆς Ἑλλάδος», ἐπροχώρησε καὶ εἶπε: «Παρελάβομεν τὸ Κυπριακὸν εἰς τὴν χειροτέραν του φάσιν. Ἡ Ἑλλὰς εἶχε ταπεινωθῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Σμύρνην, εἶχεν ἀποτύχει εἰς τὴν τριμερῆ διάσκεψιν τοῦ Λονδίνου καὶ εἶχεν ἡττηθῆ εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη».

Ὁ κ. Καραμανλῆς ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ πολὺ πρὶν διατυπώσῃ τὰς φράσεις αὐτάς. Ἐταπεινώθη, τάχα ἡ Ἑλλάς, διὰ τῶν βαρβάρων σκηνῶν τῶν Τούρκων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Σμύρνην ἢ μήπως ἐταπεινώθη διότι μετὰ τὰς σκηνὰς αὐτὰς καὶ μετὰ τὴν διακοίνωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Τουρκικήν, ἡ ὁποία, δημοσιευομένη ἐν καιρῷ, θὰ ἀποδείξῃ ποία ἦτο ἡ στάσις τοῦ κ. Στεφανοπούλου καὶ ἐμοῦ, ἠκέσθη ἐκεῖνος, διαδεχθεὶς ἡμᾶς, εἰς μίαν ἐν στενῷ κύκλῳ συμβατικὴν σκηνὴν ἐν Σμύρνῃ καὶ ἀφῆκε τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν, τὴν μειωθεῖσαν διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ὄχλου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν περιπέτειαν διεθνῶς ἀσπίλος καὶ ἰσχυροτέρα; Συγκρίνεται, τάχα, τὸ κῦρος τῆς Τουρκίας τὸ σημερινὸν πρὸς τὸ κῦρος της κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1955; Ἐτόλμα τότε ἡ Τουρκία νὰ προβάλλῃ τὴν λύσιν τῆς διχοτομήσεως τῆς Κύπρου καὶ ἐτύγχανε τῆς στρατιωτικῆς βοηθείας, τῆς ὁποίας τυγχάνει σήμερον;

Εἰς δύσκολον, βεβαίως, καμπὴν εὑρίσκετο τὸ Κυπριακὸν καὶ ἐν ἔτει 1955. Δὲν διεκδικοῦμεν, ὁ κ. Στεφανόπουλος καὶ ἐγώ, δάφνας. Ἀλλὰ δὲν δικαιοῦται νὰ τὰς διεκδικῇ οὔτε ὁ κ. Καραμανλῆς. Ἡμεῖς ἐπράξαμεν τὸ καθῆκον μας, προβαλόντες τὸ Κυπριακὸν εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη καὶ δὲν ἀποτελεῖ διόλου ἠθικὴν ἧττον τὸ ὅτι, ἐπιμείναντες νὰ ἐγγραφῇ κατὰ τρόπον ἀκέραιον ὡς θέμα αὐτοδιαθέσεως, δὲν ἐπετύχομεν τὴν ἐγγραφήν του. Ὁ κ. Καραμανλῆς, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐγγραφήν, ἔκαμε συμβιβασμοὺς καὶ ἐδέχθη νὰ προσχωρήσῃ εἰς διατυπώσεις, διὰ τὰς ὁποίας δὲν τὸν κατηγορῶ, πιθανὸν νὰ ἦσαν ἀναπόφευκτοι, ἀλλὰ διὰ τὰς ὁποίας δὲν δικαιοῦται καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται.

Ἀσχέτως ὅμως πρὸς αὐτό, ὁ κ. Καραμανλῆς ὤφειλε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1955 νὰ χαράξῃ μίαν τῶν δύο ἀκολούθων ὁδῶν: ἢ ἔπρεπε (ὅπως εἶχε τὴν διάθεσιν) νὰ ἀναλάβῃ, χωρὶς νὰ καλύπτεται ὄπισθεν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν μεταβατικῆς λύσεως ἢ ἔπρεπε, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἀνακριβῶς—καὶ δὴ προεκλογικῶς—ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις εἶχεν «ἀναγνωρίσει ἀνεπιφυλάκτως τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως» καὶ «προσέφερε πλήρη αὐτοκυβέρνησιν» νὰ προχωρήσῃ θαρραλέως εἰς τὴν ἔντονον ἀξίωσιν τῆς αὐτοδιαθέσεως. Ὁ κ. Καραμανλῆς δὲν ἔπραξεν οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἐταλαντεύθη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν διόμισυ ἐτῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διακυβερνήσεως τῆς χώρας. Τὸ Κυπριακὸν εἶναι δυσχερέστατον καὶ δὲν τὸν κατηγορῶ διότι ἐταλαντεύθη. Δὲν ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ, ὅπως ὡμίλησεν, ἀφοῦ διὰ τῆς χλιαρᾶς καὶ ἀμφιταλαντευομένης πολιτικῆς του ἐπεδεινώθη τὸ Κυπριακόν. Πότε ἐστήθησαν αἱ ἀγχόναι ἐν Κύπρῳ; Ἐστήθησαν, τάχα, πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1955 ἢ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς κυβερνήσεώς του; Πότε ἐξωρίσθη ὁ Μακάριος; Πότε προεβλήθη ὑπευθύνως καὶ ἐπισήμως ἡ πρότασις τῆς διχοτομήσεως ἢ ἡ σκέψις τῆς ἐγκαταστάσεως τουρκικοῦ στρατοῦ ἐν Κύπρῳ; Πότε ἐνισχύθη διεθνῶς ὁ τουρκικὸς παράγων, προκαλῶν ἐμπλοκὴν τοῦ Κυπριακοῦ, ἡ ὁποία μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1955 ἦτο ἀσυγκρίτως μικροτέρα;

Λυποῦμαι διότι ἀναγκάζομαι νὰ θέσω τὰ ἐρωτήματα αὐτά. Δὲν θὰ ἀπαντήσω πάντως ἐγώ. Ἂς ἀπαντήσῃ ὁ ἑλληνικὸς λαός.

Ἡ αὐτὴ ἀβουλία, ἡ ὁποία διέκρινε τὴν Κυβέρνησιν τῆς ΕΡΕ εἰς τὸ Κυπριακόν, τὴν διέκρινε καὶ εἰς τὸ θέμα τῶν βάσεων. Ἀκόμη καὶ πρὸ ἑβδομάδος, ὁ κ. Καραμανλῆς, ὁμιλῶν πρὸς τὸν Λαὸν τῆς Θεσσαλονίκης, ἠρκέσθη εἰς ὑπεκφυγήν, εἰπὼν ὅ,τι ἀπὸ ἔτους ἐπαναλαμβάνει δηλαδὴ ὅτι «τὸ θέμα τοῦτο, δηλαδὴ τῶν βάσεων, δεν ὑφίσταται αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα».

Τὸ θέμα, ἀγαπητοὶ φίλοι, ὑφίσταται ἀπὸ ἔτους. Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν εἶχε γίνει πρότασις περὶ ἐγκαταστάσεως βάσεων, ὁ ὑπεύθυνος κυβερνήτης τῆς χώρας ὤφειλε νὰ λάβῃ θέσιν, ἐξετάζων ἀπὸ ἀπόψεως ὄχι μόνον συμμαχικῆς, ἀλλὰ κυρίως Ἑλληνικῆς πολεμικῆς προπαρασκευῆς, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐγκαταστάσεως ἢ μὴ βάσεων τηλεκατευθυνομένων βλημάτων ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἐὰν κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ βάσεις χρειάζονται, ὤφειλε—προλαμβάνων τὴν ἀντίθετον προπαγάνδαν—νὰ διαφωτίσῃ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Ἐὰν κατέληγεν εἰς διάφορον συμπέρασμα, ἔπρεπε νὰ τὸ διακηρύξῃ εἰλικρινῶς, ὅπως ἔπραξαν ἄλλαι κυβερνήσεις κρατῶν τοῦ ΝΑΤΟ καὶ ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἡ συμμαχικὴ τιμιότης.

Ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος δηλοῖ δι' ἐμοῦ ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ συζήτησιν περὶ βάσεων, ἐὰν δὲν πραγματοποιηθῇ ἀληθὴς ἠθικὴ ἰσοτιμία καὶ αὐτόματος ἀμοιβαιότης ὑποχρεώσεων μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τοῦ ΝΑΤΟ, ἐν περιπτώσει κινδύνου καὶ ἐὰν δὲν πεισθῇ ἡ ἰδία ἡ Ἑλλὰς ὅτι, ἀπὸ πλευρᾶς πολεμικῆς τακτικῆς εἶναι αἱ βάσεις ἀναγκαῖαι.

Στρατηγικῶς δὲ ν εἶναι αἱ βάσεις ἀναγκαῖαι οὔτε δι' ἡμᾶς, οὔτε διὰ τοὺς συμμάχους μας. Ἐὰν εἶναι ἀναγκαῖαι τακτικῶς, αὐτὸ θὰ τὸ κρίνωμεν ὑπὸ τὰς προηγουμένως ὑπ' ἐμοῦ τεθείσας προϋποθέσεις.

Ἀγαπητοὶ φίλοι, κατὰ τὰς ἐπικειμένας ἐκλογὰς κρίνεται ἡ ὕπαρξις τῆς ἀληθοῦς ἐν Ἑλλάδι δημοκρατίας καὶ αὐτὴ ἡ ἀξιοπρεπὴς ὀντότης τῆς χώρας. Ἡ Ἕνωσις Λαϊκοῦ Κόμματος, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἐν συντομίᾳ καὶ περιλήψει ἀνέφερα, θὰ ἀποτελέσῃ, ἐὰν τὴν βοηθήσετε νὰ εἰσέλθῃ μὲ ἐπαρκῆ δύναμιν εἰς τὴν Βουλήν, τὸν παράγοντα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν πολιτικὴν μας ζωήν. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ σταθμίσετε μὲ ψύχραιμον σκέψιν ὅσα σᾶς ἀνέπτυξα. Καὶ ἐὰν κρίνετε ὅτι ἔχω δίκαιον, ἐμπιστευθῆτε εἰς τὴν Ἕνωσιν Λαϊκοῦ Κόμματος τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τῆς ἀποτροπῆς τῶν κινδύνων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὴν χώραν, παρατεινομένης τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1955.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Α' ΟΙΚΟΝ. ΕΦΟΡΙΑΣ

—Διὰ τὴν παρακράτησιν φόρου ἐπὶ τῶν τόκων

Ἀνακοινοῦται ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ν. Δ. 3765)1957 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 19763 ἀπὸ 22)11)57 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1957 καὶ ἐφ' ἑξῆς, ἀφ' ἧς ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀνωτέρω Διατάγματος, κατέστη ὑποχρεωτικὴ ἡ παρακράτησις παρὰ παντὸς ὀφειλέτου τόκων τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογοῦντος φόρου εἰσοδήματος βάσει τῆς κλίμακος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Ν. Δ. 3323)55, ὡς ἰσχύει τροποποιηθέν, εὐθὺς ὡς καταβληθῶσι τῷ πιστωτῇ ἢ ἀχθῶσιν εἰς πίστωσιν αὐτοῦ ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ ὀφειλέτου οἱ ὀφειλόμενοι ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ τόκοι. Ὅθεν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν βαρειῶν συνεπειῶν τοῦ ἄρθρου 73 τοῦ Ν. Δ. 3323)55, πρόστιμον μέχρι δεκαπλασίου τοῦ φόρου καὶ προσαύξησις ἰσόποσος τοῦ φόρου, δυνάμενα νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς βάρος τῶν ὑποχρέων πρὸς παρακράτησιν καὶ καταβολὴν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τοῦ φόρου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῶν τόκων ἢ πιστώσεως αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν ὀφειλετῶν ἐν περιπτώσει ἀμελείας αὐτῶν εἰς τὴν παρακράτησιν καὶ καταβολὴν ἐγκαίρως, εἰδοποιοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὀφειλέται ἵνα διὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ ἀνωτέρω.

Πλείονες πληροφορίαι παρέχονται τοῖς ἐνδιαφερομένοις παρ' ἡμῖν Γραφεῖον 5ον.

(Ἐκ τῆς Α' Οἰκον. Ἐφορίας Πατρῶν)

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ κ. Β. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Β. Παπαρρηγόπουλος τέως ὑπουργὸς καὶ ὑποψήφιος βουλευτὴς τῆς ΕΡΕ τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας ἐγκατέστησε τὸ πολιτικόν του γραφεῖον πλατεῖα Γεωργίου τοῦ Α' ἀριθ. 22, ὅπου καὶ θὰ δέχεται τοὺς φίλους του.

Δήλωσις

Ἐκτιμῶν τὴν εἰς τὸν Δῆμον δρᾶσιν τοῦ ἐπὶ σειρὰν δεκαετηρίδων ἐκλεγομέν